

[Erik Larsen]

ud over det, man betegner de kendte aktiviteter, nemlig aktiviteterne i udlandet. Jeg vil gerne opfordre til, at vi sikrer os vandtætte skotter, når det drejer sig om de selskaber, som er forudsætningen for, at byfornylsesselskaberne kan operere i udlandet, så der ikke ved tabs-givende virksomhed i udlandet kan trækkes penge ud af byfornylsesselskaberne. Vi vil i hvert fald under udvalgsarbejdet have lup på og lade mange øjne hvile på, at det sikres. Jeg synes ikke, det fremgår af lovtæksten, at en sådan sikring er til stede.

Af boligministerens skriftlige fremsættelse fremgår det jo også, at tanken er, at man i 1993 ønsker at forøge kvoten med 600 mio. kr., og det er statens andel. Derudover ønsker man, at kommunerne gives mulighed for lån på 600 mio. kr., altså en samlet udvidelse på 1,2 mia. kr. i 1993.

Man kan vel sige, at forenklingerne er nødvendige, hvis det overhovedet skal kunne lade sig gøre at få disse forøgede aktiviteter sat i gang. I Venstre håber vi ikke, forenklingerne er kommet med af den grund, men fordi man mener, at der er behov for forenklingerne. Vi vil gerne sige, at vi i Venstre har den opfattelse, at det her er finanslovstof. Vi har en finanslovaftale, der har sat rammerne for de midler, der skal anvendes til byfornyelse, og vi er af den opfattelse – også efter de udtalelser, som bl.a. økonomiministeren er kommet med – at disse finanslovaftaler står ved magt. Det mener vi de skal, og vi indgår gerne i nogle samtaler og nogle drøftelser vedrørende de 600 mio. kr., som der er tale om i finansloven. Vi ønsker altså, hvis vi skal medvirke, at der skal findes kompenserende besparelser for de 600 mio. kr., men vi går gerne ind i et konstruktivt arbejde for at finde disse besparelser, da vi finder, at lovforslaget har mange positive elementer.

Jens Thoft (SF):

SF kan støtte forslaget om afbureaukratisering. Under forudsætning af, at beboernes beskyttelsesværdige interesser ikke krænkes, er vi ubetinget tilhængere af, at man mindsker papirkrigen. Det er vigtigt at få sat gang i byfornyelsen og bysaneringsprojekterne, og at der er tale om papirkrig, er rigtigt nok.

SF kan også støtte, at kommunerne får større råderum, selv om SF er betænkelig ved, at kommunerne nu får mulighed for at allokere

byfornylelsesmidler til erhvervsjendomme. Det synes jeg kan være betænkeligt.

SF vil også gerne positivt overveje afskaffelse af den dobbelte tilbudspligt ved stiftelse af andelsboligforeninger. Igen vil jeg sige, at det er under forudsætning af, at lejernes rettigheder ikke krænkes. Men så vidt jeg kan se, har ministeren ret i, at der ikke er grund til dette yderligere omsvøb.

SF er mere betænkelig ved byfornylsesselskabernes ret til det, som hedder associerede virksomheder. Jeg må sige, at jeg deler Venstres ordfører, hr. Erik Larsens bekymringer for, at penge, der tilgår dansk byfornyelse, ender alle mulige andre steder, og at finansielle fiaskoer i udlandet bliver brugt til at mindske byfornyelsen i Danmark.

Byfornyelsen i den gamle boligmasse hømmes i øvrigt – og det beder jeg boligministeren tale med sin kollega skatteministeren om – i en række ejendomstyper. I det bestående system spiller skattemyndighederne rollen som bolig-høj. Det lyder lidt underligt, men sådan er det. Det gælder især for små udlejningsejendomme, hvor ejeren eller dennes familie selv bor i ejendommen, og hvor der selvfølgelig mellem ejerne og skattemyndighederne kan være en strid om: Hvad er den objektive værdi af det lejede? For det skal ansættes skattemæssigt til det, man normalt kunne udleje det for, og der sker det, at skattemyndighederne meget ofte ansætter kvadratmeterpriser, som overstiger dem, bolig-høj A. Nielsen kunne have fået igennem i huslejenævnet. Jeg synes, det er en overordentlig kedelig og betænkelig ting, at man altså oplever, at ligningsmyndighederne tilsidesætter en ordinær omkostningsbestemt huslejberegning, som for sådan noget gammelt saneringsmodent noget jo typisk vil være en pris på 250 kr. pr. m², og siger: Jamen værdien er 400 kr. – færdigt arbejde! Så kan skatteyderen hygge sig gennem systemet.

Når vi kommer til byfornylsessituationen, får vi det samme problem, for når vi giver tilskud til en række af disse byfornylsesprojekter, er det jo, fordi vi godt ved, at omkostningerne overstiger det, som tilføres det lejede i værdi. Det er altså ikke muligt at få væltet hele omkostningen over i form af huslejestigning, for så kommer lejen op over det, det lejede er værd. Men så går skattemyndighederne også ind og siger: Jamen altså, vi beregner 13 pct. af